

København, den 15. september 2021

Bemærkninger til styrelsens agterskrivelse af 1. september 2021

Kære Emil Bach Worsøe

Tak for din mail til mig den 1. september 2021, som indeholdt den censurerede redegørelse fra Fonden 9. august, og hvori du beder mig komme med "bemærkninger til styrelsens agterskrivelse" og Erhvervsstyrelsens udkast til afgørelse om aktindsigt jf. forvaltningslovens §19.

Jeg har ingen direkte andel i den retssag, som rådet omtaler. Men som dokumentation på, at retssagen i virkeligheden drejede sig om at følge stifters vilje - og ikke om copyright, sådan som rådet fik det til at fremstå - vedhæftes Appellanternes påstandsdokument og Landsretsdommen, som blev afsagt den 8. juni 2021.

Kan der påvises et eneste sted i disse to retsdokumenter samt i al den dokumentation, som jeg har indsendt med hensyn til forandringer i Martinus love, som **ikke** argumenterer for, at Martinus' vilje skal respekteres med hensyn til udgivelsen af hans værk?

Hvis det ikke kan påvise, at der foreligger andre motiver fra min og appellanternes side, end at stifters vilje skal opfyldes, så er det jo stifteren, Martinus, som Instituttets råd er i konflikt med. Og det er grunden til, at jeg også tidligere har henvendt mig til Styrelsen om at føre tilsyn med Fonden.

Hvis du gerne vil hjælpe Fonden med at styrke tilliden blandt gavegiverne, så er den eneste vej frem absolut åbenhed og absolut ærlighed. Rådets redegørelse må i højeste grad siges at være af offentlig interesse for gavegiverne, så spørgsmålet er, om mine påståede hensigter overhovedet er relevante i forhold til offentlighedsloven? Derfor vil jeg hermed bede dig genoverveje, om du kan sende redegørelsen ucensureret.

For en fond, hvis Stifter pålagde sin bestyrelse, at "hver en sten i denne Sag skal kunne vendes", er censur ikke logisk at anvende, og den censurerede redegørelse står i en skærende kontrast til førnævnte udtalelse af Martinus.

Jeg må på det allerkræftigste understrege, at de hensigter, som Fonden tillægger mig for, hvorfor jeg har bedt om aktindsigten, intet har med virkeligheden at gøre. Mit højeste ønske og begrundelsen for at søge aktindsigten er udelukkende at sikre Fondens fremtid, vel-at-mærke ved at stifters vilje bliver respekteret. Dvs. Martinus' love fra 1982. At rådet påberåber sig ret til hemmeligholdelse af forretningsmæssige årsager er absurd og viser, at de har en dårlig forretningsans. For - som de meget rigtigt skriver til Erhvervsstyrelsen - er gavegivernes tillid

“Fondens vigtigste kapital”. Hemmeligholdelse og censur vil få den stik modsatte effekt end den, rådet ønsker at opnå, idet den vil få tilliden til at *smuldre*. For hvem blandt Martinussagens venner vil i længden støtte en Fond, som foretager sig noget, **som rådet selv indrømmer** ikke tåler dagens lys?

Min hensigt med at søge aktindsigt er *udelukkende* at få dokumenteret, hvorvidt stifters vilje bliver fulgt på Martinus Institut. Ifølge Martinus må inhabilitet og kammerateri ikke finde sted, hvilket jo også fremgår af Erhvervsfundsloven §51, som både du og Jacob Kølle Christensen påpeger.

En anden ting er, at rådets bekymring over det tillidstab, Fonden har oplevet igennem de sidste 8 år, er helt reel. Retssagen var - selvom den blev vundet af Institutet - en falliterklæring overfor alt, hvad Martinus står for og medførte derfor et meget stort tillidstab i forhold til gavegiverne. Martinus har lysende klart sagt, at det med retssager skal Fonden afholde sig fra. Da bestyrelsesmedlemmerne engang spurgte Martinus, om det fremtidige råd - når Martinus engang gik bort - ikke burde ansætte en jurist - svarede Martinus:

“Jo han har så den opgave at være opmærksom på, at vi aldrig kommer i konflikt med nogen”

På trods af censuren fremgår det af redegørelsen og den samlede aktindsigt, at to rådsmedlemmer har været inhabile, og at det samlede råd ved sin “omorganisation” har gjort sig skyldig i kammerateri. De bortcensurerede afsnit forhindrer desværre offentligheden i at forstå, hvad rådet undskylder sig med. Der er mange seriøse Martinuslæsere, som har samme kompetence som rådsmedlemmerne, så hvorfor vil rådsmedlemmerne kun ansætte sig selv? Det, som jeg prøver at forklare, er, at ifølge Stifter er censur direkte skadelig for Fonden - set i et længere perspektiv. AL censur vil skade tilliden blandt Fondens gavegivere, frivillige arbejdere og eventuelle fremtidige arveladere. Vi må her ikke glemme, at denne fond, i modsætning til de fleste fonde under Erhvervsstyrelsen, ikke har som primært formål at “drive forretning”. Det understreges af stifters advarsel til rådsmedlemmerne om, at “Omkring økonomien der må vi have fuldstændig gennemsigtighed”.

Det var for at undgå at der skulle komme forretning og “ondskab i Sagen”, at der stod i Martinus’ love fra 1982:

“Institutet skal sørge for *udgivelse* af værkerne - dog så vidt muligt på fremmede forlags eget initiativ.”

Af den samlede aktindsigt fremgår, at to rådsmedlemmer (Jens Christian Hermansen og Pernilla Rosell Steur) har brugt rådsmøderne til at få sig selv ansat i fuldtidsstillinger, hvilket strider imod Stifters love fra 1982. Rådsmedlemmer skal arbejde frivilligt og ulønnet. Det er derfor meget glædeligt, at Erhvervsstyrelsen er kommet med tilsyn, for kun ved en genindførelse af respekten for stifters vilje i rådsarbejdet, vil den tabte tillid blandt gavegiverne kunne genoprettes. Dét er måden at hjælpe Martinus Institut på.

Stifter bestemte yderligere, at ingen måtte få livstidsstillinger i Fonden. At dette alligevel er sket, er ikke nyt for Martinussagens venner, som lige siden stifters død i 1981 har været vidne til, at kammerateriet finder sted i rådet. Det ses f. eks af, at formanden, Willy Kuijper, har kunnet sikre sig en livstidsstilling på trods af stifters vilje. Han sidder stadig - efter 42 år - som formand og forhindrer dermed formandsposten i at gå på omgang, sådan som lovene tilskriver. Willy Kuijpers tilstedeværelse i rådet forhindrer også Martinus' automatiske udskiftningssystem i at komme i gang.

I relation til omtalte retssag om den påståede krænkelse af Fondens ophavsret finder man i landsretsdommen følgende bemærkning (side 30 til 31):

Det bemærkes i øvrigt, at der ikke er oplysninger om, at Ruth Olsen, Søren Ingemann Larsen, Fonden Det Tredie Testamente/The Third Testament Foundation og Livets Skole i Martinus åndsvidenskab v/ Jan Langekær har henvendt

31

sig til fondsmyndighederne om bestyrelsen for Fonden Martinus Åndsvidenskabelige Instituts forvaltning i henhold til § 3 i fundatsen for fonden.

Det usædvanlige består i, at dommen her omtaler noget, som ikke har været fremlagt i sagen.

Det er nærliggende at se dette som en "servicemeddelelse" fra Landsrettens side. Det Landsretten dermed siger er, at spørgsmålet om Fondens ulovlige ændringer i Martinus' værk - som jo er stridens genstand - ikke hører hjemme i Landsretten - MEN I ERHVERVSSTYRELSEN. Landsretten giver på denne måde udtryk for, at man i stedet for at have udgivet værket i strid med ophavsretsloven, skulle have indbragt dette spørgsmål til Erhvervsstyrelsen.

Det skal bemærkes, at "overtræderne" af Fondens ophavsret ikke var opmærksomme på denne mulighed, da de begik "ulovligheden" i 2010.

Jeg vil således anse det for Erhvervsstyrelsens pligt at gå videre med denne sag om Fondens ulovlige ændringer i Stifters originale værk. Erhvervsstyrelsen har al nødvendig dokumentation i byretssagens og landretssagens sagsakter.

Det der ikke kom frem i landsretten var, at når man som Martinuslæser henvender sig til Erhvervsstyrelsen, bliver man afvist med begrundelsen: "manglende retlig interesse". Det vigtige må imidlertid være, om Erhvervsstyrelsen er blevet bekendt med forhold, som kalder på nærmere tilsyn fra styrelsens side. Det vigtige kan ikke være, hvorvidt de, som påpeger de eventuelt ulovlige forhold, har "retlig interesse".

Ovennævnte usædvanlige bemærkning i Landsretsdommen må siges at være et magert resultat af en retssag, som har kostet Martinussagens venner millionbeløb. Fondens advokatudgifter har været endnu større, eftersom de i tilgift til søgsmålet måtte hyre en fondsadvokat, Henning Møgelmoose fra Kromann Reumert, til at hjælpe med at få gennemført flere vedtægtsændringer og dispensationsansøgninger.

Grunden til at jeg nævner disse beløb er for at give Erhvervsstyrelsen en ide om, hvor stor betydning Martinus' læserskare tillægger hans *originale uændrede værk*. Ifølge Martinus må "der ikke ændres så meget som et komma" i hans værk, "Det Tredie Testamente", fordi det - ifølge forfatteren - er "Bibelens fortsættelse og færdiggørelse". Med andre ord, Martinus er en meget usædvanlig forfatter.

Martinus forklarede selv, at hans værk er skrevet for kommende slægter. De læsere, som har fået nyt indhold i tilværelsen på grund af Martinus' åndsvidenskab, har vist deres taknemmelighed ved at yde samlet 6,5 millioner kroner i støtte til appellanternes retssag. Denne læserskare vil fortsat vogte det originale værk, indtil Fonden lærer at respektere den oprindelige formålsparagraf om at udgive værket uden at ændre så meget som et komma..

Her vil jeg minde om, at jeg i 2016 og 2017 har indsendt dokumentation på, at hele misèren skyldes, at Fondens meget magtfulde revisor ved et møde den 17. marts 1995 fik Erhvervsstyrelsen overtalt til at ændre fondens formålsparagraf - stik imod stifters vilje.

En fuldstændig unødvendig og derfor klart ulovlig formålsændring, som hverken Erhvervsstyrelsen eller Ombudsmanden vil tage stilling til, fordi jeg mangler retlig interesse og at sagen anses for at være forældet.

Med venlig hilsen

Ingrid Holck
Mobil 22 85 84 35